

Mariëlle Bovenkamp

Vakantie pret?!

Op de camping?
Dát nooit!!

Romantisch, charmant en vol humor

VAKANTIEPRET?!

Lees ook de andere chicklit-uitgaven van
Uitgeverij Zomer & Keuning

MARIËLLE BOVENKAMP

Holiday blues
Dubbel verliefd

IRIS BOTER

Reünie in Rome
Gelukkig gestoord

MARIJKE VAN DEN ELSEN

Leuk voor één nacht
Gek van jou

PETRA KRUIJT

Gemma & partners
Twijfels over België

MIA LAND

Rondje!
Tot ziens!
Ik wil!

MARIËTTE MIDDELBEEK

Dior & dennenbomen
Lovalicious
Hex!

ELS RUITERS

Liefde in de steigers
Balletschoenen en boxershorts
Ik snap you not!

RIANNE VERWOERT

Trouw(en)
Match?!
Schikken of stikken

Mariëlle Bovenkamp

Vakantiepret?!

Zomer & Keuning

ISBN 978 90 5977 551 0
NUR 301

Omslagontwerp: Julie Bergen
Omslagfoto: Getty Images/Image Source, Plainpicture/
Hollandse Hoogte
© 2010 Uitgeverij Zomer & Keuning, Kampen

www.nederlandsechicklit.nl

Alle rechten voorbehouden

1

‘Dit is ook een mooie!’ Floor van Kempen wees enthousiast naar het zoveelste megaresort dat op het computerscherm voorbijkwam. ‘Moet je dat zwembad zien! En het is maar drie minuutjes lopen naar het strand.’ Ze hamerde haar vriend Ruud Brandsma op zijn schouder. ‘Zullen we dit boeken?’

Ruud keek bedenkelijk. ‘Mwah, ik weet het niet. Het lijkt me echt zo’n kinderparadijs. Hier, moet je kijken, elk zwembad heeft minstens twee glijbanen. En er zijn drie kinderclubs. Ik weet het niet, hoor.’

‘Oké, en deze dan?’ Floor had alweer een ander hotel in de lijst gevonden. ‘Geen kindervermaak en voor zover ik kan zien ook geen glijbanen.’

‘All-inclusive?’ vroeg Ruud.

‘Jep. Trouwens, vind jij maar eens een hotel in Turkije dat niet all-inclusive is. Niet dat daar iets mis mee is, want ik heb zin om alleen maar aan het strand te liggen, tijdschriften te lezen en ’s avonds te eten en te drinken tot je me in bed moet rôllen. En dat tien dagen achter elkaar.’

Ze voelde Ruuds arm om haar taille glijden. ‘Alléén dat?’

Floor grijnsde en voelde dat haar hart sneller begon te slaan. ‘Nou ja, het zóu kunnen dat ik nog een extra activiteit aan mijn lijstje toevoeg.’

Ruud begon haar nek te kussen. ‘Weet je dat je in vorm moet blijven? Straks kun je het op vakantie niet meer.’

Lachend duwde Floor hem weg. ‘Ruud, als we nu geen vakantie boeken, komen we nooit meer weg. Het is al over twee weken en straks is alles vol.’

‘Hm, oké,’ antwoordde Ruud teleurgesteld. Hij richtte zijn aandacht weer op het scherm. ‘En deze?’

Floor klikte op het hotel dat hij aanwees. ‘Dat is ook een mooie. Vooral als we deze kamer boeken.’ Ze wees een van de luxe suites van het hotel aan. Er stond een groot hemelbed en de kamer had een apart zitgedeelte. ‘O, en een bubbelbad!’ riep Floor verrukt uit. ‘Plus stortdouche! Ik wil hierheen.’

Ruud keek bedenkelijk. ‘Ja, maar die duizend euro per week wordt een beetje lastig, vrees ik.’

‘O.’ Floor keek haar vriend aan. ‘Daarover gesproken: kan ik het geld voor de vakantie even van je lenen? Je krijgt het terug als ik na de zomervakantie aan mijn nieuwe baan begin.’

‘Lenen? Dat wordt ’m niet. Ik wilde juist vragen of jij het kan voorschieten, ook voor mij.’

‘Maar je hebt toch geld?’

Ruud schudde zijn hoofd. ‘Ik heb net een auto gekocht, *remember*? Ik heb nog driehonderd euro of zo. En dan moet ik nog tweehonderd euro huur betalen.’

Floor keek teleurgesteld naar het luxe resort op het computerscherm. ‘O.’

Met haar eigen financiële situatie was het ook niet al te best gesteld. Ze keek uit naar eind augustus, als ze eindelijk echt aan de slag ging als kleuterjuf en een normaal salaris zou krijgen, in plaats van de karige studiefinanciering aangevuld met wat ze op zaterdag achter de kassa van de Albert Heijn verdiende. Plus wat ze van haar ouders nog leende. Ze was blij dat die tijd voorbij was, al had ze het op de pabo prima naar haar zin gehad. Maar ze had inmiddels een aanzienlijke lijst van landen die ze wilde bezoeken, ze was meer dan uitgekeken op goedkoop studenteneten én ze had dringend behoef-

te aan een auto, zodat ze niet elke dag door weer en wind de zes kilometer naar school hoefde af te leggen.

‘Tja...’ Ruud tikte met zijn vinger op tafel. ‘Dan weet ik het ook even niet. Kunnen we niet wat van jouw ouders lenen?’

‘Die zien me aankomen. Ze hebben drie maanden geleden al gezegd dat ze me niets meer lenen en ik vrees dat dat ook voor jou geldt. Trouwens, je kent ze pas vijf maanden.’

‘Hm, ja. Mijn vader staat waarschijnlijk ook niet echt te springen als ik het vraag. Ik hoor het hem nu alweer zeggen: ‘Ja jongeman, als je geld nodig hebt, moet je meer gaan werken. Dat moesten wij vroeger ook.’

Floor grinnikte. ‘Zo praat hij echt, ja.’

‘*I know.*’ Ruud haalde zijn schouders op. ‘Het is nog nooit gelukt om geld van hem te lenen. En al helemaal niet voor een vakantie.’

‘Maar hoeveel hebben we bij elkaar dan?’ vroeg Floor. ‘Ik heb tweehonderd euro en jij honderd, met de huur eraf. Mijn studiefinanciering komt volgende week, dus dan hebben we bij elkaar zo’n vijfhonderd euro. Maar dan moet ik nog honderddertig euro huur betalen.’

‘Driehonderdzeventig euro, dus,’ rekende Ruud snel uit. ‘Per persoon is dat precies honderdvijfentachtig.’

‘Oké.’ Energiek draaide Floor zich om naar de computer. ‘Eens even kijken. O, je kunt hier aangeven wat de maximumprijs is. Dat wordt dan... Aha, het minimum is driehonderd.’

‘Doe eens.’ Ruud boog zich voorover naar het scherm. ‘Misschien hebben ze wel reisjes van minder dan tweehonderd, maar die staan daar natuurlijk bij.’

‘Kijk,’ riep Floor opgetogen, ‘deze reis kost maar honderdvijfenzeventig per persoon!’

‘Zie je wel dat het goedkoop kan!’

‘Ja, maar...’ Floor las snel de beschrijving. ‘O, er komt nog vijftig euro per persoon bij aan belastingen en extra kosten.’

En bovendien zit het ontbijt er niet bij in.'

'Ik weet niet of het dan zo'n goed idee is,' zei Ruud nadenkend. 'Stel dat je nog vijftig euro per dag uitgeeft aan eten en drinken, dan zit je zo op vierhonderd euro extra. En dat hebben we dus niet.'

'Maar dit is veel goedkoper!' wees Floor. 'Drie dagen met de auto naar Luxemburg. Dat is maar honderddertig euro.'

Ruud trok zijn wenkbrauwen op. 'Drie dagen? Wil je niet minimaal een week weg? Ik wel.'

'Ja, daar heb je gelijk in.' Floor slaakte een zucht en zocht verder op internet. Maar hoe ze het ook probeerde, een reisje naar de zon zou hun budget hoe dan ook overschrijden. Een beetje moedeloos keek ze Ruud aan. 'Wat nu?'

'Thuisblijven dan maar?'

Floor keek hem aan alsof hij gek was geworden. 'Nee, natuurlijk niet. We gaan toch niet de hele zomer thuiszitten?'

Ze wilde het niet met zoveel woorden zeggen, maar nu ze eindelijk een vriend had, wilde ze met hem op vakantie ook. Ze had hier al heel lang naar uitgekeken. Vorig jaar maakte haar ex Steven het vlak voor het begin van de zomervakantie uit, waardoor ze noodgedwongen thuis moest blijven. Het plan was immers geweest dat ze samen naar het huis van zijn ouders in Spanje zouden gaan, maar nadat hij haar had gedumpt, was dat natuurlijk van de baan. Floor had haar vriendinnen Ilse en Britt gesmeekt om haar mee te nemen op hun vakantie, maar ze hadden al geboekt en die reis zat uiteraard vol. Bovendien wist Floor dat haar vriendinnen het haar een beetje kwalijk hadden genomen dat ze eerst had toegezegd mee te gaan en dat ze toen Steven nog geen zes weken van tevoren om de hoek kwam kijken ineens had afgezegd omdat ze het veel leuker vond om mee te gaan naar het enorme huis in Marbella. Floor had natuurlijk bij hoog en bij laag beweerd dat dat niet zo was, maar diep vanbinnen wist ze dat haar vriendinnen gelijk hadden en dat wisten ze zelf ook.

De enige optie die ze nog had gehad, was met haar ouders

mee naar Zuid-Limburg. En dat had ze toch maar afgeslagen, met als gevolg dat ze de hele zomer in Nederland was geweest. Haar enige vakantie werd gevormd door een paar keer een dagje op het Noordzeestrand. Ze had extreem veel medelijden met zichzelf gehad en daarom zou ze het nu niet accepteren als iemand haar dit jaar haar vakantie afpakte. En zeker niet degene met wie ze juist dolgraag op vakantie wilde, omdat ze het liefst elk uur van de dag in zijn gezelschap wilde verkeren. Zelfs na vijf maanden, wat een record was, want meestal was Floor na een maand of drie wel op haar vriendjes uitgekeken. Als het niet een week of drie was.

‘We kunnen natuurlijk ook...’ begon Ruud. Hij aarzelde. ‘Ach nee, laat ook maar.’

‘Wat?’ vroeg Floor nieuwsgierig. ‘Wat kunnen we?’

‘Nou ja, ik zat te denken... We zouden kunnen gaan kamperen.’

Floor keek hem aan. ‘Kamperen...?’ Ze moest even aan de gedachte wennen. Aangezien ze zelfs als kind al op vakantie uitsluitend in huisjes en hotels had geslapen, was de mogelijkheid om te gaan kamperen niet eens in haar opgekomen.

‘Ik zie het, je vindt het niets,’ zei Ruud. Hij schudde zijn hoofd. ‘Het is ook een stom idee. Jij hebt het nog nooit gedaan en de laatste keer dat ik kampeerde, kon ik aan het eind van de week de tent niet meer uit vanwege die enorme biertoren die de jongens hadden gebouwd.’

Floor tikte met haar vinger tegen haar lippen. ‘Nou, ik weet het niet...’ Ze dacht aan een zonovergoten camping, waar je ’s ochtends wakker werd van het geluid van de vogeltjes en de wind door de bomen. ’s Middags lekker op het strand liggen of een beetje door de omgeving rijden. En ’s avonds urenlang voor de tent zitten praten met een fles wijn. En dan met z’n tweeën slapen in zo’n klein tentje, wat natuurlijk überromantisch was. Ze begon te glimlachen. Kamperen klonk zo slecht nog niet.

‘Laat maar,’ zei Ruud. ‘We verzinnen wel iets anders. Laat

dat reisje naar Luxemburg nog eens zien.’

‘Nee, ik vind het juist leuk!’ riep Floor. ‘Ik moest even aan het idee wennen, maar eigenlijk lijkt het me geweldig. Veel leuker dan Turkije! Wij hebben toch geen all-inclusive resort en luxe strandbedjes nodig om het naar ons zin te hebben?’

‘Echt?’ vroeg Ruud. ‘Ik bedoel, weet je het zeker? We kunnen ook wel ergens anders naartoe.’

‘Nee, ik weet het zeker,’ zei Floor beslist. ‘Kamperen lijkt me juist veel romantischer dan zo’n groot hotel waar zo veel te doen is dat je bijna niet kunt uitrusten. En waar je ’s ochtends wakker wordt van het gekrijs van kinderen bij het zwembad, en niet van het ruisen van de wind door de bomen.’

Ruud keek zijn vriendin onderzoekend aan. ‘Ik wist niet dat je daarvan hield.’

‘Wel op vakantie. Ik wil een beetje rust, zodat ik straks helemaal fris aan mijn nieuwe baan kan beginnen. Ik heb net vier jaar gestudeerd, weet je. Dat gaat je ook niet in de koude kleren zitten.’

Oké, dat was misschien een beetje overdreven. Zelfs met de beste wil van de wereld kon Floor haar pabo-opleiding niet als ‘zwaar’ of zelfs maar ‘intensief’ omschrijven. Eigenlijk was ze er met het grootste gemak doorheen gefietst, zonder ooit echt moeite te hoeven doen voor een goed cijfer. Maar dat ze uitgerust aan haar nieuwe baan wilde beginnen, was wél waar.

‘Oké,’ zei Ruud opgetogen. ‘Ik zie het ook wel zitten. Laten we een leuke camping zoeken. Even kijken... Google?’

Floor typte ‘camping in Frankrijk’ in en kreeg meteen pagina’s vol informatie te zien. ‘Gezinscamping...’ las ze voor. ‘Tja, dat moesten we maar niet doen.’

‘Zijn er ook campings zonder schreeuwende kinderen?’ vroeg Ruud.

‘Vast wel.’ Floor scrolde door de pagina’s vol links. ‘Kijk, dit is wel een leuke, volgens mij.’ Ze klikte een camping aan die, anders dan de andere, niet met koeienletters ‘leuk voor

kinderen' in de beschrijving had staan.

'Denk je?' Ruud keek kritisch naar de site. 'Ze hebben inderdaad wel een mooi zwembad. En het is ook niet zo gek ver rijden, dat moet in één dag wel te doen zijn.'

'O ja?' Daar had Floor nog helemaal niet over nagedacht. 'Denk je dat jouw auto dat wel redt? Het is best een eind.'

Ruud keek beledigd. 'Natuurlijk redt hij dat. Hij mag dan oud zijn, hij is echt niet krakkemikkig, hoor.'

'Oké, oké.' Floor stak haar handen in de lucht. Zelf had ze nog niet al te veel vertrouwen in het tien jaar oude barrel dat Ruud net had gekocht, maar hij had meer verstand van die dingen dan zij. Dat Ruud nu al twee keer langs de kant van de weg stil had gestaan in twee maanden tijd, was alleen maar omdat hij en de auto elkaar nog niet helemaal begrepen, zei hij. En Floor moest toegeven dat de auto de afgelopen drie weken als een zonnetje had gelopen. Ze waren er zelfs mee naar haar ouders in Eindhoven gereden.

'En ze hebben nog plek voor over tien dagen,' zei Ruud, die inmiddels Floor aan de kant had geschoven en zelf achter de computer was gaan zitten. 'Zal ik maar reserveren? Hoe lang wil je blijven?'

'Twee weken?' stelde Floor voor. 'Als we dan toch goedkoper uit zijn, kunnen we toch ook wel wat langer gaan?'

Ruud aarzelde. 'Zullen we tien dagen doen?'

'Hoezo? Ben je bang dat je het niet met mij uithoudt?' Floor porde hem in zijn zij. 'Of niet?'

Ruud grijnsde. 'Nou, dat valt nog te bezien natuurlijk. Maar ik zei het meer uit financieel oogpunt. We moeten eten daar en benzine is ook niet gratis, weet je.'

'Oké, tien dagen. Kijk, je kunt via internet reserveren.'

Ruud klikte de knop aan en vulde het formulier in. 'Hm, tent of caravan?'

'Tent?' gokte Floor. 'Ik zou niet weten waar we zo snel een caravan vandaan moeten halen. Mijn oom en tante hebben er wel een, maar die hebben ze zelf nodig. Maar we kunnen vast

wel hun tent lenen.’

‘Ik denk ook niet dat mijn auto het aankan een caravan helemaal naar Frankrijk te sleuren. Een tent is toch ook leuk?’

‘Eigenlijk veel leuker dan een caravan.’

‘Goed, dan vul ik dat in. Twee personen, één tent en wel elektriciteit. Dat wordt bij elkaar twintig euro per nacht.’

‘Tweehonderd euro, dus.’ Floor keek bedenkelijk. ‘En als we het dan zonder elektriciteit doen? Dat heb je eigenlijk niet echt nodig, volgens mij.’

‘Maar ik moet mijn telefoon toch opladen?’

Floor wees op het scherm. ‘Hier staat dat je voor het opladen van kleine apparaten ook terecht kunt in de kantine. En dat je alleen maar stroom nodig hebt als je een caravan hebt.’

Ruud las wat ze aanwees. ‘Oké, dan doen we geen elektriciteit. Dat scheelt vier euro per dag.’

Floor keek toe hoe Ruud hun gegevens invulde. Ze kroop tegen hem aan en nestelde haar hoofd tegen zijn schouder. Nu was het helemaal echt. Hun eerste echte vakantie. Wat een mijlpaal. Ze kon bijna niet wachten tot ze gingen.

‘Kampéren?’ Ilse Vreeman keek haar vriendin ongelovig aan. ‘Waarom?’

Floor antwoordde met een uitgestreken gezicht: ‘Omdat dat leuk is.’

Hun andere vriendin Britt van den Bosch propte net een handvol pinda’s naar binnen. Met volle mond zei ze: ‘Dat is helemaal niet leuk. Kamperen is de hel.’

Ilse knikte. ‘Kramperen, zul je bedoelen.’

‘Jullie zijn gewoon jaloers dat ik op een superromantische vakantie ga en jullie niet,’ zei Floor. Ze nam een grote slok van haar witte wijn en zette het glas met een klap terug op de bar. ‘Geef het nou maar gewoon toe.’

‘Ja hoor, dat is het,’ zei Britt smalend. ‘Ik ben stikjaloers dat ik niet met een pleerol onder mijn arm aan mag sluiten in de

rij voor de ranzige toiletten. En dat ik niet de haren van een ander uit het doucheputje mag peuteren voor ik kan plaatsnemen onder de douche, die ijskoud is terwijl ik er al zes muntjes in heb gegoooid.'

Ilse zat hevig te knikken. 'Vergeet de lekkende tent en vieze modderige paadjes niet. Vooral leuk als je midden in de nacht moet plassen.'

Britt rolde met haar ogen. 'Mijn god, wat vinden mensen toch leuk aan kamperen?'

'Het is romantisch,' hield Floor vol. 'Met z'n tweeën lekker op het strand liggen en dan 's avonds wijn drinken voor de tent.'

'Vervang 'voor de tent' door 'op het balkon van de hotelkamer' en ik ben het met je eens,' zei Ilse droog. 'Of nee: op het terras van de hotelbar!'

'In de buurt is ook een te gekke club,' ging Floor onverstoorbaar verder. 'Zodat we ons niet hoeven te vervelen. En 's ochtends kunnen we lekker voor de tent ontbijten met verse broodjes en croissantjes en zo. Echt, ik begrijp niet waarom jullie dat niet leuk vinden.'

Britt kreunde. 'O mijn god, wie ben jij en wat heb je met mijn vriendin Floor gedaan? Je praat als een bejaarde!' Ze zette een gek stemmetje op. 'Lekker voor de tent ontbijten met croissantjes.'

'Come on!' riep Ilse uit. Haar wijn gutste over de rand van het glas, omdat ze zo'n wild gebaar met haar hand maakte. 'Dat geloof je toch zelf niet? Héb je eigenlijk weleens gekampeerd?'

'Nee, dat niet. Maar kom op, zeg, hoe moeilijk kan het zijn? Tentje opzetten, luchtbed opblazen en genieten maar.'

Ilse en Britt wisselden een vermoeide blik, die Floor heus niet ontging. 'Wacht maar tot ik terugkom!' riep ze strijdlustig. 'Dan zullen jullie zien dat ik gelijk had.'

'Tuurlijk,' zei Ilse. Ze klopte berustend op Floors hand. 'In elk geval leuk voor je dat je er zo op verheugt. Het gaat wel

goed tussen jou en Ruud, hè?’

Floor voelde dat ze begon te stralen. ‘Ik kan bijna niet geloven hoe leuk hij is. Ze zeggen toch altijd dat je na een paar maanden niet meer verliefd bent, maar dat gebeurt bij ons gewoon niet. Ik blijf maar verliefd op hem. Daarom is het ook zo leuk dat we met z’n tweeën op vakantie gaan, snap je.’

‘O, herinner je je mijn nichtje Bianca nog?’ vroeg Britt. ‘Zij ging ook voor het eerst met haar nieuwe vriend op vakantie en toen ze terugkwamen, was het binnen drie dagen uit.’

‘Hoezo?’ vroeg Ilse.

‘Hij bleek eigenlijk een enorme eikel te zijn, maar dat had ze voor die tijd nog niet zo gezien. En ik geloof ook dat hij had geprobeerd een of ander Thais kamermeisje te versieren, maar het zou ook kunnen dat mijn oma dat erbij heeft verzonnen.’

‘Zie je, daarom is het goed dat we gaan kamperen,’ zei Floor opgewekt. ‘Geen kamermeisjes.’

‘Wel toiletjuffrouwen,’ merkte Britt op.

‘Ruud heeft smaak.’

Britt giechelde. Ze keek naar Ilse, die het ook uitproestte.

‘Wat?’ vroeg Floor. ‘Wat is er?’

Britt hikte: ‘Nee, niks. Ik ehm... Ik zag het ineens voor me!’

‘Hoe Ruud en zo’n toiletjuffrouw...’ Ilse kwam ook niet meer bij. ‘En dan pakt hij de pleeborstel en...’ Ze gierde het uit.

Floor wenkte de barman en vroeg hem de glazen nog maar eens bij te vullen. Ze keek zuchtend naar haar vriendinnen.

‘Jaloezie is geen mooie eigenschap,’ zei ze uit de hoogte. ‘Laten we het anders even over jullie liefdesleven hebben. Of nee, het gebrek daaraan!’

‘Noem het maar gebrek,’ zei Britt. ‘Ik denk dat ik gisteren De Ware heb ontmoet.’

Floor en Ilse zuchtten en zeiden in koor: ‘Túúrlijk.’

Britt ontmoette gemiddeld twee keer per maand De Ware

en elke keer bleek binnen afzienbare tijd – variërend van enkele uren tot een week of twee – dat het allemaal toch een beetje anders zat. Britt beweerde zelf bij hoog en bij laag dat ze gewoon ‘hopeloos romantisch’ was, terwijl Ilse en Floor inmiddels meer geloofden in ‘knettergek’. De types waar Britt soms mee aan kwam zetten waren ronduit bizar.

‘Wat nu weer?’ vroeg Ilse vermoeid.

‘Oké, ik weet dat jullie denken dat hij nummer zoveel is, maar het zit echt anders deze keer. Ik voel gewoon dat het nu écht is. Dit heb ik nog nooit eerder meegemaakt.’

En ook dat zei Britt elke keer, dacht Floor terwijl ze met een peinzend gezicht een paar nootjes at. Uiteindelijk vroeg ze: ‘Wat is dan het verschil?’

Britt staaarde glazig naar de flessen achter de bar. ‘Het is een gevoel, snap je? Ik kan het niet uitleggen.’

‘O, een gevoel,’ zei Ilse knikkend. ‘Nee, dan snappen we het. Was het trouwens bij Jonathan vorige maand ook niet een gevoel? En bij Pieter, Bas en Harif?’

Britt rolde met haar ogen. ‘Waarom nou weer zo cynisch? Jij misgunt mij gewoon het grote geluk. Trouwens, hoe zit het eigenlijk met jou? Had jij niet een of andere collega die je zo leuk vond?’

Ilse werd rood en mompelde: ‘Collega? Ik? Nee hoor, ik weet van niets.’

‘Vertel,’ eisten Floor en Britt in koor.

‘Wat voor collega? Ik weet niet waar jullie het over hebben,’ loog Ilse weinig overtuigend.

Floor slaakte een zucht. ‘Die nieuwe collega met wie je had gezoend op het bedrijfsfeest en daarna nog een paar keer in het kopieerhok en van wie je zeker wist dat hij de man is met wie je vijftien kinderen zou krijgen en in het bejaardentehuis zou eindigen. Die collega, misschien?’

‘O, die collega,’ mompelde Ilse. ‘Nee, dat is niets.’

Floor keek haar vriendin onderzoekend aan. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Het is gewoon niets geworden, oké?’ Ilse greep geïrriteerd naar haar glas. ‘Dat kán toch?’

Zo makkelijk lieten Floor en Britt zich echter niet afscheppen. ‘Dat kan wel, maar als het echt zo was, zou je niet zo debiel doen,’ zei Floor opgewekt. ‘Dus vertel op.’

‘Oké, oké.’ Ilse stak haar handen in de lucht. ‘Maar jullie moeten beloven dat je het tegen niemand zegt. Echt, tegen niemand. Anders vermoord ik jullie allebei langzaam en zeer pijnlijk.’

‘O, dat klinkt ernstig,’ grinnikte Britt. ‘Nou, vertel op.’

Ilse schraapte haar keel. ‘Nou... Ja. Ik kwam hem tegen in de stad.’ Ze liet een veelbetekenende stilte vallen.

Toen ze niet verder ging, drong Floor aan: ‘Ja? En? Dat is toch alleen maar goed?’

‘Niet als je bedenkt dat zijn vrouw en kinderen erbij waren.’

Floor staarde Ilse met open mond aan. ‘Vrouw? Kinderen?’

‘Jep.’

‘O.’

Britt deed haar mond open, maar sloot hem weer. Daarna zei ze: ‘Dat was hij zeker even vergeten te vertellen?’

‘Hm-hm.’

‘Ook aan zijn vrouw?’

‘Ik ben bang van wel.’

‘Klootzak.’

Floor knikte heftig. ‘Zeg dat wel, ja. Hoeveel kinderen heeft hij?’

‘Twee,’ vertelde Ilse ongelukkig. ‘Een tweeling van tien maanden. Zoals ze daar liepen waren ze op en top het perfecte gezinnetje.’

Floor maakte een afkeurend geluid. ‘Nou, noem het maar perfect. Leuk, zo’n gezin waarbij papa het met collega’s in het kopieerhok doet.’

‘Hoe reageerde hij?’ vroeg Britt.

Ilse schudde haar hoofd. ‘Hij deed alsof hij me niet kende.’

En ik was zo in shock dat ik niet eens hallo kon zeggen, laat staan hem kon vragen waar dit in vredesnaam op sloeg.'

'Maar je hebt hem op het werk toch wel aangesproken?'

'Nee, ik heb hem niet meer gezien. Volgens mij doet hij zo'n beetje alles om uit mijn buurt te blijven. Als ik hem al eens uit de verte zie, duikt hij altijd net het toilet in of zo.'

'Wat een eikel,' zei Floor. 'Ik neem aan dat je hem alleen nog gaat aanspreken om hem helemaal uit te schelden?'

Ilse friemelde nerveus aan een servetje en keek om zich heen. 'Hé, moet je kijken! Is dat niet die ene uit Goede Tijden Slechte Tijden?'

Floor en Britt keken om, maar zagen alleen een tafel met corpballen, die iets te veel gedronken hadden en veel te veel lawaai maakten. 'Wie bedoel je dan?' vroeg Floor.

'Die ene.'

Floor draaide zich weer om. 'Je bent toch niet nog steeds verliefd op hem, hè?'

Ilse aarzelde net iets te lang voor ze zei: 'Nee. Natuurlijk niet. Hoe kom je daar nu bij?'

'O nee, je bent nog verliefd op hem? Hallo! Hoe erg moet iemand je vernederen voor je hem begint te haten?'

'Ik wil hem ook haten, maar elke keer als ik hem zie... Hij is gewoon heel erg leuk, snap je?'

'Nee,' zei Britt, 'dat snap ik niet. Vind je het erg raar?'

'Je kent hem niet!' riep Ilse met hoogrode wangen. 'Dat is het gewoon.'

'Ik wil hem ook niet kennen als ik hoor hoe hij in elkaar steekt.'

Ilse zuchtte diep. 'Ik begrijp het wel. Als ik jou was zou ik hem ook een klojo vinden en eigenlijk is hij dat ook wel, maar ik... Nou ja, hij is echt heel leuk. Hij bedoelt het vast niet zo.'

Floor verslikte zich bijna in haar wijn. Hoestend bracht ze uit: 'Wat bedoelt hij niet zo? Dat hij eigenlijk een gezin heeft?'

'Hij wilde het vast binnenkort vertellen.'

‘Ja, vast,’ zei Britt smalend. ‘Hij was er gewoon nog even niet aan toe gekomen.’

‘Laten we erover ophouden.’ Ilse had in recordtempo haar glas leeggedronken en vroeg de barman alweer om het opnieuw bij te vullen. ‘Ik ga heus binnenkort wel met hem praten.’

‘Hem uitschelden,’ bromde Britt.

‘Oké, hem uitschelden. Maar kunnen we het nu alsjeblieft over iets anders hebben? Je schoonouders, misschien?’

Ze keek Floor aan. Die kreunde luidruchtig. ‘O god, liever niet. Ik word stapelgek van die mensen. Vorige week lieten ze per ongeluk expres babysokjes slingeren in huis. Voor de kleinkinderen, zei die heks met zo’n neppe glimlach. Ik ben nog steeds trots op mezelf dat ik haar niet ben aangevlogen.’

Ilse en Britt kwamen niet meer bij.

‘O, en toen ging ze alle baby’s opnoemen die onlangs in de omgeving waren geboren en vooral van ouders die net zo oud zijn als Ruud en ik. Wist je trouwens dat belachelijk veel mensen kinderen krijgen voor ze vijftientig zijn? Bah, dat mens moet echt haar mond houden. Voor d’r verjaardag geef ik haar een Foster Parents-kind!’

Britt en Ilse vielen inmiddels bijna van hun barkruk van het lachen. Met heel veel moeite perste Floor er een glimlachje uit.

2

‘Waar is de rest?’

Ruud fronste zijn wenkbrauwen. ‘Welke rest? Aan één koffer hebben we toch wel genoeg?’

‘Eén koffer per persoon, ja. We gaan tien dagen weg, hoor. Ik moet toch kleren meenemen om aan te trekken. Jij zou een extra koffer voor me meenemen’

‘Wat moet je allemaal meenemen, dan?’ Ruud begon op zijn vingers te tellen. ‘Eén bikini, één badlaken en verder misschien twee broeken en drie T-shirts? We gaan toch de hele dag op het strand liggen. Althans, dat was het plan.’

Floor protesteerde. ‘Maar ’s avonds gaan we misschien wel stappen en dan kan ik niet elke keer in dezelfde kleren aan komen zetten. En we gaan toch ook wel eens van die camping af, als we even geen zin meer hebben om op het strand te liggen. Ik heb op internet gekeken en er zijn best een paar leuke plaatsen in de omgeving.’

‘Oké, je moet een omgeving-outfit hebben. Dat kan dan een broek en een T-shirt zijn, en je moet een jurk hebben om aan te trekken als we gaan stappen. Samen met mijn kleren past dat makkelijk in een koffer, hoor.’

‘Eén jurk?’ reageerde Floor geschokt. ‘We gaan tien dagen weg en jij denkt dat ik aan één jurk genoeg heb? Dat

moeten er minstens drie zijn.’ Of nee, minstens vijf, dacht Floor voor zichzelf, maar dat zei ze maar niet. Ruud keek nu al geschokt.

‘Waarom kunnen we niet twee koffers meenemen?’ vroeg ze. ‘Dat past toch makkelijk in de auto? De tent gaat in de achterbak en dan hebben we de hele achterbank over voor de koffers.’

‘En de klapstoeltjes dan?’ vroeg Ruud. ‘En de tafel?’

‘Welke tafel?’

‘De kampeertafel, natuurlijk. Je krijgt er geen meubilair bij op de camping, hoor. Dat moet je zelf meenemen.’

Floor fronste haar wenkbrauwen. ‘Waarom zouden we een tafel meenemen? We kunnen toch met ons bord op schoot eten?’

‘Wil je dat? Het leek mij wel prettig om een tafel te hebben.’

‘Liever kleren dan een tafel.’

Ruud haalde zijn schouders op. ‘Oké, wat jij wilt.’

Floor bestudeerde de inhoud van de achterbak. ‘Wat is dat blauwe ding en waarom sleep jij een fornuis mee?’

Ruud sloeg een arm om haar middel en gaf een kus op haar wang. ‘Dat blauwe ding, grote kampeerder van me, is een gasfles en ik sleep een fornuis mee omdat ik vermoed dat die tent van je oom en tante niet is uitgerust met een inbouwkeuken.’

‘O ja.’ Floor beet op haar lip. ‘Dat was ik even vergeten. Hoe kom je aan dat fornuis?’

‘Een vriend van mij had het nog liggen. Hij had trouwens ook nog een tent, maar die had jij geregeld, hè?’

‘Ja, we moeten hem alleen straks even bij mijn ouders ophalen. Mijn oom en tante hebben hem daar neergelegd toen ze er vorige week waren. Mijn moeder had ook nog een luchtbed en twee slaapzakken, dus die kunnen we meteen meenemen.’

Ruud knikte. ‘Kom, we gaan de koffer inpakken.’

‘Koffers,’ verbeterde Floor hem. ‘Ik bel Ilse wel even, volgens mij heeft zij een grote koffer en die mag ik vast wel lenen.’

‘Bel anders iemand met een kleine koffer,’ zuchtte Ruud. ‘Ik heb geen vrachtwagen, maar een Peugeot 205, weet je nog?’

Floor negeerde hem. Ze liep voor Ruud uit naar haar appartementje op de tweede etage. Ondertussen haalde ze haar mobiele telefoon uit haar zak en zocht Ilses nummer op.

‘Yo,’ nam haar vriendin op. ‘Ben je klaar voor het grote kampeeravontuur?’

‘Nee, want ik heb niet de juiste koffer. Mag ik jouw koffer lenen? Jij hebt toch zo’n grote?’

‘Ja, natuurlijk. Maar heeft Ruud geen koffer?’

‘Jawel, hoezo?’

‘Dan kun je die toch gebruiken?’

Floor rolde met haar ogen. ‘Hij, ja. Maar ik moet toch ook een koffer hebben?’

‘Hoelang ga je weg? Tien dagen? Dan kun je toch wel één koffer gebruiken? Ik bedoel, niet dat je hem niet mag lenen, maar...’

‘Begin jij nu ook al?’ onderbrak Floor haar. ‘Ruud vindt ook dat we aan één koffer genoeg hebben, maar ik moet toch wat spullen kunnen meenemen. Dus kan ik hem lenen of niet?’

‘Natuurlijk, ik heb hem niet nodig. Ik kom hem straks wel even brengen als je wilt.’

‘Graag.’

Floor hing op en keek Ruud aan. ‘Ilse komt de koffer brengen.’

‘Oké, oké.’ Ruud stak zijn handen in de lucht. ‘Ik geef het op. Kunnen we ergens een aanhanger lenen, denk je?’

‘Stel je niet zo aan.’ Floor sloeg haar arm om hem heen en gaf hem een kus. ‘Vertrouw nou maar een beetje op mij.’ Ze pakte een papier van de tafel. ‘Goed, wat moeten we allemaal meenemen?’

‘Heb je een lijst gemaakt?’

‘Ja, handig toch. O ja, ik moet mijn föhn niet vergeten. En de straightener.’

‘Eh... Floor?’ Ruud volgde haar naar de badkamer met de lijst in zijn hand. ‘Waarom moet je een föhn én een straightener mee?’

Floor draaide zich om. ‘Omdat ik soms de föhn en soms de straightener nodig heb, natuurlijk. Kom op, Ruud, zo’n ding neemt drie vierkante centimeter in.’

‘Ja, net als die andere driehonderd dingen op je lijst. Drie bussen mousse, wat moet je daarmee?’

‘Het is echt verbazend hoe weinig mousse er in één bus gaat,’ zei Floor. ‘Je doet er hooguit een paar dagen mee.’

‘Als je de hele dag op het strand ligt, hoef je je haar toch niet perfect in model te hebben?’

‘Nee, maar ’s avonds wel.’ Floor dook in het badkamerkastje en diepte er de drie parse bussen uit op.

‘Floor, misschien moeten we nog even kijken naar wat we écht nodig hebben?’

Floor zuchtte. ‘Laat mij nou maar gewoon mijn spullen inpakken, oké? Ik weet heus wel wat ik doe, hoor.’

‘Ja, maar ik betwijfel echt of je twee paar laarzen nodig hebt. Het is nu bijna dertig graden in Frankrijk.’

‘Voor ’s avonds.’

‘Dan is het vijftientig graden.’

‘Het weer kan omslaan.’

Ruud schudde zijn hoofd. ‘Als het weer omslaat, heb je geen laarzen met hakken van tien centimeter nodig, maar regenlaarzen. Het is trouwens sowieso geen slecht idee om die mee te nemen.’

‘Regenlaarzen?’ Floor keek hem vol afschuw aan. ‘Wil je even normaal doen? Ten eerste heb ik die niet en ten tweede neem ik aan dat er gewoon verharde wegen zijn.’

‘Niet overal,’ zei Ruud schouderophalend. ‘Niet op het veld waar we staan, bijvoorbeeld.’

Floor trok haar neus op. ‘Nou, dan hoop ik maar dat het niet gaat regenen. Neem jij wel regenlaarzen mee?’

‘Ja, natuurlijk. En een regenjas.’

‘Hm, die heb ik misschien nog wel ergens.’

Ruud keek weer op de lijst. ‘Misschien kun je dan een van die twee blazers thuislaten?’

‘Ruud,’ zei Floor vermoeid, ‘je zegt net zelf dat het kan gaan regenen. Dan moet ik toch iets hebben om aan te trekken?’

‘Wat dacht je van een dikke trui?’

‘Daar gaat het nu even niet om. Geef die lijst eens, ik moet mijn toiletta's inpakken.’

Met tegenzin stond Ruud de lijst af. ‘Maar probeer het een beetje te beperken, oké? Als we ter plekke door jouw twee bussen haarlak heen zijn, kunnen we vast wel inkopen doen in de plaatselijke supermarkt. Je hoeft geen derde mee te nemen.’

‘Joehoe!’ Iles stem klonk van onder aan de trap. ‘Zijn jullie boven?’

‘Ja, loop maar door.’ Floor zette de deur open en even later verscheen Ilse boven aan de trap. Haar hoofd was rood.

‘Poeh hé, wat een onderneming. Ik heb die koffer hierheen gesleept op de fiets.’

‘Koffer?’ vroeg Ruud, die een blik wierp op het knalroze gevaarte dat Ilse met zich mee zeulde. ‘Bedoel je die zeecontainer?’

‘Kijk, dat is nou een koffer waar ik iets mee kan,’ zei Floor tevreden. Ze pakte de gigantische Samsonite van Ilse aan.

‘Anders doen we alles in die koffer,’ stelde Ruud voor. ‘Hij is groter dan de mijne.’

‘Hm.’ Floor keek nadenkend. ‘Weet je wat, ik doe eerst mijn spullen erin en als er dan nog ruimte over is, kun jij de jouwe erbij stoppen.’

Ruud trok een gezicht. ‘Als er nog ruimte over is? Lieverd, al gaf ik jou vijf van dit soort koffers, dan zou je ze moeiteloos

allemaal vullen met de spullen die je wilt meenemen. Iets zegt me dat er geen ruimte overblijft.'

'Dan nemen we er toch twee mee?' zei Floor opgeruimd. Ze keek Ilse vermoeid aan. Zacht genoeg, zodat Ruud het niet hoorde, zei ze: 'Het kan aan mij liggen, hoor, maar ik zie het probleem echt niet. Mannen... Het zal de vakantiestress wel zijn. Had mijn vader vroeger ook altijd last van.'

Ilse grinnikte. 'Ik denk dat ik dan maar weer ga.'

'Nee, doe niet zo gek. Wil je iets drinken?'

'O, lekker. Heb je cola light?'

Floor schonk twee glazen in en zette het koffiezetapparaat aan voor Ruud. Daarna ging ze op de bank zitten, terwijl Ilse in de enorme fauteuil plaatsnam.

'Hoe is het met onze grote vriend Bart?' vroeg Floor.

Ilse deed haar mond open om iets te zeggen, maar op dat moment schraapte Ruud nadrukkelijk zijn keel.

Floor keek op. 'Is er iets? Ik ga zo koffie voor je maken, maar de Senseo moet nog opwarmen.'

Er stond ergernis te lezen in Ruuds blauwe ogen. 'Nou, dat bedoelde ik niet precies. Ik dacht meer aan die koffer die je nog moet inpakken, de tent die we bij je ouders moeten ophalen en die andere vijfhonderd dingen die we nog moeten regelen voor we weg kunnen.'

Floor slaakte een zucht. 'Lieverd, het komt heus wel goed. Je moet je niet zo druk maken. Het is va-kan-tie, hoor.'

'Nee, fout. Vanaf morgen is het pas vakantie. Als we met een biertje in de zon zitten met onze voetjes op een stoel, dan is het vakantie. Vooralsnog moeten we nog heel veel doen.'

Ilse dronk haar glas in drie teugen leeg en stond op. 'Ik geloof dat ik beter kan gaan, anders kom je nooit weg.'

'Nee, doe niet zo gek.' Floor keek geïrriteerd naar Ruud. 'Het komt heus wel goed met dat inpakken, hoor. Ik kan toch wel vijf minuten wat drinken? Je moet je niet zo druk maken.'

'Als ik me niet druk maak, zijn we vanavond om twaalf uur

nog bezig met inpakken.’

‘Ik kan in vijf minuten mijn spullen bij elkaar zoeken.’ Floor legde demonstratief haar voeten op de zwarte salontafel. Ze wist dat ze Ruud hiermee nog meer ergerde, maar ze had er geen zin in door hem zo tot de orde te worden geroepen, waar Ilse bij was.

Ruud zuchtte. ‘Doe nou niet zo vervelend. Je kunt niet in vijf minuten je spullen inpakken, aangezien je volgens die lijst van je je halve inboedel wilt verslepen.’

‘Dat valt wel mee. Bemoei jij je nou maar met je eigen zaken, dan doe ik dat ook.’

‘Hoe laat wil je naar je ouders om de tent op te halen?’

‘Ruu-huud.’ Floor maakte een gebaar met haar hand. ‘Ga alsjeblieft iets anders doen dan in mijn nek lopen hijgen.’

Ilse stond een beetje besluiteloos midden in de kamer. ‘Weet je, we praten na je vakantie wel bij. Ruud heeft misschien wel gelijk dat het de dag voor je vakantie handiger is om je spullen in te pakken dan om op de bank te zitten kletsen.’

‘Begin jij nu ook al? Ik heb tijd zat om op de bank te zitten, als ik dat wil.’

Ilse keek op haar horloge en acteerde heel onovertuigend dat ze schrok. ‘Is het al zo laat? Ik moet echt weg, hoor. Doei, fijne vakantie!’

‘Nee, ik...’ begon Floor terwijl ze overeind sprong.

‘Ja, sorry. Ik eh... Afspraak. Vergeten. Doei!’ Ze plantte drie zoenen in de buurt van Floors wangen, zwaaide even naar Ruud en maakte zich snel uit de voeten.

Knarsetandend keek Floor haar na. Toen de deur achter Ilse was dichtgevallen, draaide ze zich om naar Ruud: ‘Heb je nu je zin? Jemig hé, mag ik even informeren waar dit allemaal op slaat?’

‘We moeten gewoon opschieten, als we vandaag alles klaar willen krijgen. Wil je morgen vertrekken of niet? Jij mag het zeggen, hoor.’

‘Natuurlijk wil ik morgen vertrekken. Maar wel met iemand die een beetje normaal weet te doen. Als we de komende tien dagen dit gestress krijgen, blijf ik thuis, hoor.’

‘Oké, oké.’ Ruud stak afwerend zijn handen op en plofte neer op de bank. ‘Wat jij wilt. Dan gaan we het in jouw tempo doen.’ Hij legde zijn voeten op de tafel en rekte zich uit. Daarna bleef hij met zijn ogen dicht zitten. ‘Hè hè, even uitrusten. O Floor, wil jij mijn koffie aangeven?’

Ondanks haar irritatie moest Floor glimlachen. ‘Oké, het is duidelijk.’ Ze ging naast hem op de bank zitten en kroop tegen hem aan. ‘Je hebt gelijk. We moeten inpakken.’

‘Hm-hm.’ Ruud gaapte. ‘Ga jij maar inpakken. Ik heb geen zin.’

‘O nee?’ Floor begon hem te kietelen. ‘Zeg dat je helpt, anders houd ik niet meer op. Zeg het!’

‘Nee!’ Ruud probeerde haar handen te grijpen, maar Floor was sneller.

‘Je moet erom smeken!’ riep ze uit, terwijl Ruud zich in allerlei bochten kronkelde om onder haar kietelende handen uit te komen. ‘Geef je over!’

‘Nee!’ hield Ruud stug vol. ‘Houd op!’

Uiteindelijk kreeg hij haar handen te pakken en draaide ze op haar rug. ‘Zo, en wie moet er nu om genade smeken?’

‘Ik niet!’ riep Floor uit. ‘Vergeet het maar!’

‘O nee?’ Ruud pakte haar beide handen met één hand vast en begon met zijn andere hand haar buik te kietelen. ‘Echt niet?’

‘Nee!’ gilde Floor. Als er iets was waar ze absoluut niet tegen kon, dan was het kietelen. ‘Stoppen!’

‘Waarom?’ Ruud verplaatste zijn hand naar haar oksels. ‘Smeek om genade, anders ga ik gewoon door!’

Floor gilde weer, maar Ruud was onverbiddeijk. ‘Nee, je moet eerst smeken. Ik hoor nog niets!’

‘Oké, ik smeeik het!’ gierde Floor. ‘Genade, alsjeblijft! Genade!’

‘Goed zo,’ zei Ruud tevreden. Hij hield op met kietelen en Floor kroop tegen hem aan. Ruud aaide zachtjes over haar rug.

‘Ik ben blij dat we samen op vakantie gaan,’ zei hij zacht in haar oor.

Floor keek naar hem op. Ze ging een beetje meer rechtop zitten en drukte haar lippen op die van hem. Ruud beantwoordde haar kus meteen en liet zijn handen om haar middel glijden. Floor sloot haar ogen. De koffer zou nog even moeten wachten...

‘Ik kan me de laatste keer dat ik heb gekampeerd herinneren alsof het gisteren was.’ Anja van Kempen huiverde. ‘Mijn hemel, wat een ellende. Het moet nu... Even denken. Volgens mij is het wel vijftientig jaar geleden, maar als ik er weer aan denk...’ Ze keek haar dochter aan. ‘Maar goed, de tijden zijn vast wel veranderd.’

Floor hoorde aan haar moeders stem dat zij er in elk geval niet in geloofde dat dat zo was, maar ze antwoordde opgewekt: ‘Dat denk ik ook, mam. Je hebt de camping toch gezien op internet? Het ziet er allemaal prachtig uit.’

‘Je moeder is allergisch voor campings,’ bromde Jan van Kempen, Floors vader. ‘Als ik het woord noem, begint ze al te gillen. En dat terwijl ik best wil kamperen.’

‘Houd toch op,’ zei Anja, ‘jij wilt helemaal niet kamperen. Jij bent altijd de eerste om hotels uit te zoeken.’

‘Omdat ik weet dat jij dat wilt.’

Floor wisselde een vermoeide blik met Ruud. Haar ouders konden dit soort zogenaamd gekibbel uren volhouden. Het hield hun huwelijk goed, beweerden ze altijd, maar Floor vond het voornamelijk bloedirritant.

‘Oké, we snappen het,’ zei ze, waarmee ze haar vader afkapte, die net zei dat hij nog liever in zijn eentje in een tent zonder verwarming op de Noordpool zou verblijven dan één nacht met zijn vrouw op een camping in Frankrijk.

‘Waar is de tent die tante Marjan en oom Co hebben gebracht?’

‘Die moest ik op zolder opbergen,’ zei Jan. ‘Goed verstoppt achter allerlei dozen en dekens.’

Floor wist dat dat een leugen was. Haar vader hoefde van haar moeder niet op te ruimen, maar dat was zijn eigen dwangmatige houding. Hij kon niet tegen troep en hij had er een grote hekel aan als dingen niet op een eigen plaats lagen. Floor kon vroeger nog geen glas op tafel laten staan of haar vader had het al opgeruimd. En als het even kon, klaagde hij dan ook nog dat hij altijd alles moest opruimen. Floor, haar moeder en haar jongere broertje Remco waren op een bepaald moment opgehouden hem erop te wijzen dat hij dat toch echt helemaal zelf deed. Het was verspilde moeite.

‘Mag ik hem zien?’

‘Hij ligt op zolder. Als je boven komt, dan moet je... Oké, laat maar. Ik ga hem al halen.’

Tevreden stelde Floor vast dat haar hulpeloze blik, die ze vandaag ook al ettelijke malen voor Ruud had gebruikt, zijn uitwerking op haar vader niet miste.

‘Ik help je wel,’ zei Ruud en hij volgde zijn schoonvader naar boven.

Toen ze weg waren, keek Anja haar dochter aan. ‘Hebben jullie voor de rest alles al ingepakt?’

Floor knikte. ‘Min of meer, ja. We moeten nog een paar kleine dingetjes doen.’

Zoals de koffers, dacht ze er achteraan. Althans, ze had uiteindelijk na veel wikken en wegen wel zo weinig kleren weten uit te zoeken dat ze in de koffer van Ilse pasten, maar dat betekende niet dat allebei de koffers in de auto konden. Waarop Ruud had besloten dat zijn kleren dan maar in Ilse's koffer erbij moesten, maar dat had Floor bijna een hartaanval bezorgd. Het betekende dat ze zeker een kwart van haar kleding thuis moest laten, en ze had al zo veel moeten inleveren. Dat ging echt niet. Dus had ze bedacht dat ze nog wel een

Albert Heijn-tas had waarin Ruud zijn kleding kon vervoeren – tenminste, als hij bereid was de helft thuis te laten – maar dat had hij weer oneerlijk gevonden, wat grote onzin was, want hij was een man en hij had nou eenmaal veel minder kleren nodig. Niemand zou hem raar aankijken als hij om de dag hetzelfde aan zou trekken bij het uitgaan. Sterker nog, het zou niet eens opvallen. Maar als Floor maar twee geschikte stap-outfits meenam, zou iedereen denken dat ze of arm was of zo lui dat ze niet wilde sjouwen. Nou ja, dat wilde ze ook niet, maar daar was Ruud dan weer voor, want die maakte zich toch al druk dat hij nu anderhalve week niet kon sporten. Floor begreep werkelijk niet waarom hij sjouwen met haar zware koffer niet als sport zag en waarom hij vond dat hij niet was ingehuurd als pakezel. In de sportschool tilde hij toch ook voortdurend allerlei zware dingen op?

Maar ze was er vanmiddag maar over opgehouden, want blijkbaar had Ruud besloten er een principekwestie van te maken. Ze vond sowieso dat hij zich wel wat gezelliger mocht gedragen, maar waarschijnlijk speelde de vakantiestress hem parten. Dat zou morgen allemaal over zijn, als ze met een glas wijn voor de tent zaten. Dan kon het grote genieten beginnen.

‘O, en dan die vieze beesten in het toiletgebouw!’ Anja rilde toen ze er weer aan dacht. ‘Sorry lieverd, echt, maar ik begrijp werkelijk niet waarom jullie gaan kamperen.’

‘We moesten kiezen tussen kamperen en een vijfsterrencruise van zes weken,’ bromde Floor. ‘Maar we vonden kamperen leuker. Nou goed?’

‘Ja, ik begrijp dat het goedkoper is dan drie weken in een super-de-luxe resort op de Seychellen, maar er zijn toch ook goedkope hotels?’

‘Weet je, mam, ik denk echt dat het leuk wordt. Kamperen is toch ook romantisch?’

Anja deed er het zwijgen toe. Floor dacht aan haar beide vriendinnen, die het hele plan ook al hadden afgekraakt.

Ze rechte haar schouders. Natuurlijk zou het een geweldige vakantie worden en natuurlijk was het een goed idee om te gaan kamperen.

Alsof hij haar gedachten kracht wilde bijzetten, kwam op dat moment Ruud weer de kamer binnen. Hij sjouwde een grote, beige zak met zich mee. 'Eh... Floor? De tent is iets groter uitgevallen dan we hadden gedacht. Ik betwijfel of deze in de achterbak past.'

'Dan past hij toch wel op de achterbank?'

'Jawel, maar die koffer van Ilse is zo groot dat hij ook niet in de achterbak past. Dus eigenlijk moet die al op de achterbank.'

'Joh, dat zien we thuis wel. Volgens mij is de achterbak groter dan jij denkt, hoor. Als ik het zo inschat, moet dat makkelijk passen.'

'Maar alleen qua breedte gaat het al niet. Ik ben echt benieuwd hoe groot die tent is. Volgens mij is het een soort opklapbare villa.'

'Dat valt wel mee, hoor,' zei Jan. 'Hij is gewoon heel oud. Tegenwoordig heb je allemaal van die lichtgewicht dingen, die je met twee vingers in je neus vacuüm zuigt of zoiets, maar deze is nog uit de tijd dat tenten van tentdoek werden gemaakt en dat je ze moest opzetten met haringen.'

Floor stond versteld dat haar vader blijkbaar zo veel van kamperen wist. Voor iemand die het al een kwart eeuw niet meer had gedaan, was dat des te opvallender. Maar hij aaide met zijn hand over de stugge beige stof van de zak en keek bijna dromerig voor zich uit.

'Als je de tent na ons wilt lenen, kan tante Marjan hem vast nog wel een weekje langer missen, hoor. Volgens mij heeft ze hem sowieso al dertig jaar niet meer gebruikt.'

'Alsjeblieft niet,' zei Anja, 'we hebben al geboekt voor Rhodos. O, het eten is klaar!'

Ze holde naar de keuken, waar het belletje van de oven aangaf dat de lasagne gaar was. 'Aan tafel!' riep Anja.

‘Zit er eigenlijk een gebruiksaanwijzing bij die tent?’ vroeg Ruud, toen ze met z’n allen aan tafel zaten en Anja de lasagne had opgeschept. ‘Of wijst het zichzelf?’

Jan knikte. ‘Volgens Marjan zit onder in de zak een blaadje met de instructie over hoe je hem moet opzetten. Maar het schijnt niet zo moeilijk te zijn. Kwestie van de stokken op de juiste plek zetten en de haringen in de grond slaan. Als je dan de scheerlijnen strak trekt, staat hij al. Tenminste, dat is hoe zij het zei.’

‘Makkelijk toch?’ zei Floor. ‘Volgens mij hebben we dat in drie minuten gefixt. En dan kunnen we daarna lekker zwemmen.’

‘Is het mooi weer daar?’ vroeg Jan.

Floor knikte. ‘Het is daar altijd mooi weer in deze tijd van het jaar. Ik heb twee dagen geleden nog op internet gekeken en toen was het stralend zonnig.’ Dat er voor de dagen daarna wat wolkjes op de site stonden, zei ze maar even niet. Dat was vast tijdelijk, verder was het in Midden-Frankrijk altijd mooi weer. Kom op zeg, het was toch zeker zomer?’

‘Hm.’ Ruud wreef over zijn kin. ‘En nu de tent nog.’

‘Ja.’ Floor stond naast hem en keek ook naar de kleine Peugeot die nu al bijna uit zijn voegen barstte. ‘En waar gaan we die precies stoppen?’

‘Er is nog plek op de passagiersstoel.’

Floor keek Ruud aan. Hij grijnsde. ‘Grapje.’

Ze liep een rondje om de auto. De achterbak zat tot de nok toe gevuld en ging nog maar net dicht. Op de achterbank stonden de spullen tot aan het plafond opgestapeld. Ruud kon nu al niets meer zien in de achteruitkijkspiegel, wat hem ernstige zorgen baarde, maar Floor had een paar uur geleden al gesnauwd dat hij toch spiegels aan de zijkanten had en dat hij niet zo moest zeuren. Gelukkig had hij daarna zijn mond erover gehouden.

‘Oké, we moeten reorganiseren,’ zei Floor nadenkend. ‘We

hebben het gewoon nog niet efficiënt genoeg ingepakt. Waarom halen we niet alles eruit en beginnen we opnieuw?’

Ruud wierp een wanhopige blik op zijn horloge. ‘Omdat het halfeen ’s nachts is en we de afgelopen vier uur hebben besteed aan het inpakken van de auto. Als we nog vier uur nodig hebben is het halfvijf en als je het niet erg vindt, wil ik zometeen eigenlijk liever gaan slapen. Tenzij je zin hebt om morgen een ongeluk te krijgen.’

‘Doe niet zo pathetisch,’ zei Floor geërgerd. Ze realiseerde zich dat dit de zoveelste keer was binnen een dag dat ze geïrriteerd raakte door Ruuds gedrag, maar ze kon er niets aan doen. Het hele ‘op vakantie gaan’ had een stuk stressvoller uitgepakt dan ze had gepland. Gelukkig zouden ze vanaf morgen alleen nog maar relaxen en lief zijn voor elkaar.

‘Wat wil je dan?’ vroeg Floor, toen Ruud niet uit zichzelf met een alternatief plan kwam. ‘Een aanhanger huren?’

‘Zie jij ergens een trekhaak?’

‘Zeg, als je een beter idee hebt hoor ik het graag, hoor.’

‘Ja,’ zei Ruud. ‘Die enorme koffer eruit en je spullen in een normaal formaat koffer stoppen.’

‘Haal lekker je eigen koffer eruit. Je roept zelf de hele tijd dat je zo weinig bij je hebt, maar ondertussen heb je wel een hele koffer in gebruik.’

‘Ho, wacht even, wie moest er ook alweer zo nodig haar eigen spullen in mijn koffer proppen? Was jij dat niet toevallig?’

‘Mijn spullen zitten in mijn koffer, wijsneus.’

‘Nee, jouw kléren zitten in jouw koffer. Maar die collectie strandballen die jij meende te moeten meenemen zit in mijn koffer, samen met de wereld aan boeken, tijdschriften, badmintonsets en wijn. Ik bedoel, wíjn?! We gaan naar Frankrijk, nota bene.’

‘Voor de eerste dag,’ zei Floor beledigd. ‘Of jij moet zin hebben om op dag één meteen naar de winkel te moeten rennen.’

‘Heb je dan ook eten meegenomen?’

‘Nee, dat past niet meer. Dat zie je zelf toch ook wel?’

‘Dan moeten we toch alsnog naar de winkel?’

Floor trok een gezicht als een donderwolk. ‘Ik stel voor dat je je bijdehante opmerkingen achterwege laat en een oplossing zoekt voor ons probleem. Oké?’

‘Oké, oké.’ Ruud stak afwerend zijn handen in de lucht. ‘Doe maar rustig, Eucalypta.’

‘Wát?’

‘Niets. Laat maar. Ik ga de spullen er weer uit halen.’

Ruud opende alle portieren en binnen tien minuten was de auto leeg en stond de stoep vol. Floor keek naar de spullen in het schijnsel van de lantaarnpaal. Zo veel was het toch niet? Had Ruud nou niet een wat grotere auto kunnen kopen? Dát was het hele probleem hier.

Zuchtend sjouwde Ruud de tent naar de auto en legde hem in de achterbak. Er bleef ruimte over voor één klapstoeltje en twee badlakens, die niet meer in de koffer hadden gepast.

Floor keek naar de twee koffers en zes tassen die nog op het trottoir stonden. ‘Als we nou één koffer op de achterbank zetten en één op de passagiersstoel, dan pas ik nog net op de achterbank erbij en kan ik drie tassen op schoot nemen. Voorin kunnen dan de andere drie tassen.’

Ruud trok één wenkbrauw op. ‘Denk je echt dat dat een goed idee is? Volgens mij is het veel te krap voor je.’

‘Zo groot ben ik niet, hoor. Eén meter zevenenzestig maar, ik vouw me heus wel op in die auto.’

Ruud haalde zijn schouders op. ‘Oké. Wat jij wilt.’

Hij sjouwde de koffer naar de voorkant van de auto en plantte die op de passagiersstoel. Daarna deed hij de gordel erom, zodat het gevaarte bij remmen niet dwars door de ruit zou vliegen. Hij stouwde nog wat tassen op de vloer en ging daarna aan de slag om de achterbank in te ruimen.

Floor leunde tegen de lantaarnpaal en keek toe. Een paar

keer fronste ze haar wenkbrauwen, maar ze zei niets. Ruud zou het wel weten, al leek zijn manier van inpakken haar nogal onlogisch.

‘Ga je nog wat doen in plaats van daar een beetje betweterig te staan kijken?’ snauwde Ruud toen hij weer voorbijliep met twee plastic tassen. ‘Sjonge jonge, ik doe hier al het werk en jij staat maar toe te kijken met je handen in je zakken.’

‘Ik heb mijn handen niet in mijn zakken,’ zei Floor beledigd. Dat was ook waar: ze was net bezig een sms van Ilse te beantwoorden. Haar vriendin was in de kroeg, Floor was jaloers.

‘Heb je zin om zo nog even naar het Rembrandtplein te gaan?’ vroeg ze, Ruuds chagrijnige gezicht negerend. ‘Iedereen is daar.’

Toen ze Ruuds blik ontmoette, wist ze dat ze iets heel erg verkeerd had gezegd. ‘Ik bedoel eh... Nou ja, laat maar.’

‘Ja, precies,’ momperde Ruud. ‘Laat maar.’

Floor sms'te Ilse dat ze niet zouden komen. Ze gaf maar geen reden.

Ruud zette de laatste tas op de achterbank en gooide met een klap de deur van de auto dicht. ‘Zullen we gaan slapen?’

‘Oké.’ Floor had er nu ook flink de pest over in en zonder iets te zeggen, stampte ze de trap op. Ruud volgde haar. Hij knalde de deur achter zich dicht.

Toen Floor in de badkamer haar tanden stond te poetsen, zei Ruud pas weer iets. ‘Gelukkig past alles toch nog in de auto.’

‘Ja,’ antwoordde Floor stuurs. Ze spoelde haar mond. ‘Gelukkig wel.’

Ruud hield zijn hoofd schuin en keek zijn vriendin aan. ‘Zullen we niet zo boos doen tegen elkaar? Sorry dat ik een beetje chagrijnig deed.’

Floor voelde haar irritatie alweer wegebben. ‘Oké, het

geeft niet. We gaan een geweldige vakantie krijgen, hè? Daar gaat het om.'

'Ja, daar gaat het om.' Ruud liet zijn armen om Floors middel glijden. 'Misschien kunnen we voorafgaand aan de vakantie alvast een beetje vieren dat het zo leuk gaat worden.'

Floor grinnikte en draaide zich naar hem om. 'Dat lijkt me een heel goed idee.'

Mariëlle Bovenkamp

Vakantiepret?!

Op de camping? Dát nooit!!

Floor is smoorverliefd op Ruud. Ze willen samen op vakantie, maar - probleem - ze hebben geen cent te makken. De twee besluiten tot een kampeervakantie in Frankrijk, ook al zijn ze beiden geen kampeerfanaat. Is de liefde sterker dan hun tentje?

Al bij het opzetten van de tent blijkt dat kamperen niet zo relaxed is en als het dan ook nog begint te regenen, lopen de irritaties al snel hoog op. Floor en Ruud hebben overal ruzie over. Vooral wanneer Ruud vrienden maakt waar Floor het totaal niet mee kan vinden. Ze valt tegen hem uit en dat is de druppel: Ruud pakt zijn biezen. Hij maakt het uit en neemt de auto mee terug naar Nederland.

Floor, die ook niet weet wat ze anders moet, belt haar vriendinnen. Met Ilse en Britt erbij lijkt het toch nog een leuke vakantie te worden. Tot op een avond Britt vermist raakt... en Ruud ineens weer opduikt!

Mariëlle Bovenkamp schrijft vlotte, supergrappige chicklits met veel herkenbare situaties. Eerder verschenen van haar *Dubbel verliefd* en *Holiday Blues*.

Uit de pers:

Dubbel verliefd is een écht hap-weg boek; leuk voor in de trein of op het strand (chicklit.nl)

Holiday Blues is een typische Nederlandse chicklit. Het is spannend en romantisch en laat het leven zien van een leuke, nuchtere Hollandse meid. Ik ben in ieder geval benieuwd naar nieuw werk van Mariëlle, want een lekkere chicklit schrijven kan ze zeker! (chicklit.nl)

NUR 301

ISBN 978-90-5977-551-0

9 789059 775510

Zomer & Keuning

www.nederlandsechicklit.nl